

Леся Романчук

Чотири дороги за обрій

Книга шоста

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Леся Романчук

Р69 Чотири дороги за обрій. Книга шоста —
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2007. — 256 с.

ISBN 978-966-408-114-3

Авторка бестселера “Не залишай...”, що підкорив серця багатьох, знову дивує читачів модерною “love story”.

Дружини і чоловіки, українські, німецькі, американські, сини і дочки, бандити і митники, друзі й вороги — долі їх усіх переплітаються і перетинаються на сторінках нового роману “Чотири дороги за обрій”.

Буде весело і страшно, гірко й солодко, буде кохання і постріли, сльози і радощі, не буде тільки нудно!

Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)-444

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

ISBN 978-966-408-114-3

© Романчук Л., 2007
© Навчальна книга—Богдан, макет,
художнє оформлення, 2007

ДОРОГА МІЖ СКЕЛЯМИ Й УРВИЩАМИ

Серпень повернув місту його законний статус населеного пункту, розміщеного у центрі Європи, з помірно континентальним кліматом.

Липень майже випав із життя Валентини. Вона погано переносила спеку. Щойно стовпчик термометра висовував свого червоного носика за позначку “30”, намагалася сховатися вдома, затулити вікна якнайщільніше, щоби зберегти ту крапельку прохолоди, яка залишилася з ночі у стінах, увімкнути вентилятор і не виходити, поки не сяде сонце.

Чи то загальне потепління на планеті, чи зміщення земної осі, чи якісь інші катаклізми раптово перенесли наше місто у самісінький центр пустелі Сахара і забули там на кілька тижнів, зовсім не подумавши про те, що тернополяни таки не бедуїни і до таких природних викрутасів не звикли. Ні ми самі, ні наші оселі, ні спосіб життя до цього не пристосовані. Зазвичай сонце над нами не знущається. Навпаки, не розбещений надміром його променів українець із заходу радіє кожній погожій днині, просить у неба тепла і натішитися не може, якщо трапляється упродовж літа хоч тиждень

4 _____ *Леся Романчук.* Чотири дороги за обрій поспіль погоди, коли можна вибратися на пляж, скупатися в озері — знаменитій, легендарній окрасі міста.

Але ж тридцять три за Цельсієм щодня, і тижнями? Даруйте, матінко природо, але це якась прикра помилка, хиба, вада, а якщо не помилка — то збочення! Де ж таке бачено, де чувано? Хіба вам тут Каїр, Делі чи Аддіс-Абеба? Панове з небесної канцелярії, прошу пильніше придивлятися до карти світу, розподіляючи погоду! Так просто нечесно! Де у нас тут пальми та мавпи?

Ми не Афіни, не Палермо, навіть не Мадрид. Про Стамбул та Багдад з Бейрутом навіть нічого казати. У нас не передбачено спати на дахах. Наші будинки до такого екстриму не пристосовані. У нас все відбувається удень. У нас немає поняття “сієста”, у нас місто не вимирає з дванадцятої до четвертої, а магазини не відчинені до першої ночі, як у них, у бедуїнів.

А природні катаклізми нахабно знущалися із заскочених незвично спекотним липнем городян. Сонце угніздилося посеред безхмарного неба і реготало у вічі нещасним, яких недоля змушувала виходити цієї лихої пори з відносно прохолодної хати і висмажуватися на позбавленій бодай шматочка тині пательні асфальту. Вітер цілком плюнув на виконання своїх обов’язків, оголосив, що йде у відпустку, помахав на прощання хвостом і запропонував охочим обходитися власними силами,

по дві тисячі років, уявляєш? У цьому парку є гігантські секвої, заввишки 130 метрів! Щоб охопити їхній стовбур, потрібно не менш як десять людей! Дванадцять метрів в обхваті! Щоб побачити це чудо природи, люди приїзять з цілого світу!

— Мабуть, таки не з цілого, таки більше з Америки, — пробувала охолодити запал сина Антуанетта.

— Ну, нехай, з Америки більше, — погоджувався Дмитро, — але й з усього світу! Уяви собі, ведмеді там почувуються настільки вільно, що ходять по території парку і готельного комплексу. Навіть у контракті є застереження, щоб не викидати залишків їжі у відкриті смітники і не ходити територією поночі — це небезпечно.

— Ведмеді можуть напасти? Оце вже нікуди не годиться. Дикий край, дикі люди! Ведмеді також дикі. А ще кажуть, що це у нас тут ведмеді вештаються вулицями!

— Мусь, ти не розумієш, — знову завів своєї Дмитро, — в цьому ж і весь прикол, в цьому ж і фішка!

— Звісно, я не розумію! Це ти у нас всі розуми переїв, це ти в нас усе розумієш! — навіть образилася трохи Антуанетта. — Краще скажи мені до пуття, чим займатимешся за отим своїм новим контрактом?

— Та воно тобі треба, мусь? — наче зніжковів Дмитро.

— І все ж! — наполягала Антуанетта.

— Ну, хаус-кіпером, — без особливого захвату видусив син.

— Звісно, що не директором парку. А що цей хаус-кіпер робить?

— Ну, це той, хто... тримає лад у будинку! — хитро переклав Дмитро.

— Себто прибиральник? — і собі хитро усмінулася Антуанетта.

— Ну, не зовсім, — почав викручуватися сповнений романтики загадкових американських термінів син, та вирішив, що із матір'ю ці викрутаси зайві. — Мусь, кожна праця, за яку платять гроші, почесна, так? Мені платитимуть за це сім доларів за годину. Якщо я працюватиму десять годин на день, за тиждень вийде триста п'ятдесят, за місяць — тисяча чотиреста, а за три місяці — понад три тисячі доларів! Ми повернемо витрати, та ще й залишимося з прибутком! Невеликим, щоправда... Але ж я працюватиму понадурочно!

Антуанетта тільки зітхала. Із життєвого досвіду, який тяжів над нею усіма роками праці, вона знала, що грошей ніколи не платять більше, або стільки, як обіцяють, чомусь завжди виходить менше, скільки б контрактів і зобов'язань не підписували. А ще вона достеменно знала, що справа, яка розпочинається із такого телячого захвату, у дев'яти випадках із десяти закінчується розчаруванням, ступінь якого прямо пропорційний мірі захвату. Не конче абсолютним крахом, але розчаруванням. Закон життя — рожевість мрій затьмарюється сірістю буднів.

— Та якось ніби й не так... — пригадала Володимира.

— Може, він казав: “Ворей суко”?

— От, саме так він і казав, не “вий”, а “ворей”!
Це ще гірше, мабуть! Дуже якесь паскудне слово!

Валентина не просто сміялася, а іржала, як поранений кінь. Олег теж витирив сльози, навіть швидкість зменшив, щоб не врізатись у гору.

— Ну, ти й дала, мати, ну й облажала деда!

— А чого він лається? — відчувши, що щось не так, все ж продовжувала боронитись Володимира.

— Та не лаявся твій дідок, Влодко, анітрохи не лаявся, він у тебе соку просив, бідолаха! “Ворей сукко” означає “Хочу соку”, ото й усього! А ти, скажена, такого славного дідулю покинула! Воно, стареньке, соку просило, а ти... Ой, не можу, не витримаю, — витирала сльози від сміху Валентина.

— Валюха, ти не іржи, лопнеш, — заспокоював Валентину Олег. — Ти краще пригадай нашу Ганю, як вона на свого діда наїжджала в перші дні. Пам’ятаєш? Репетувала, заберіть мене від цього сексуального маньяка, старому дев’яносто два роки, а він баби хоче!

— Свят-свят, що, правда? — не повірила Зінаїда.

— Буває, що й правда, їхні діди крепкі, крепші за наших, мені жінки оповідали, а що їм, вони тяжко не робили, здоров’я мають, баби хочуть... — буркнула Влодка.

— Та що ви, дівчата, вірите байкам, ну, теж мені, маньяк паралізований! То Ганька знову ж таки мови не знала! Трохи почала розбирати, знала, що “ворей” — хочу, а “те” — “ти”. “Ворей те” — нібито “Хочу тебе”. А дід говорив “іль те”, з артиклем “те” — “чай”.

— Ой, не витримаю! — зайшлася в реготі Дана. — Не розчула жінка до пугтя! Дідуньо чаю просили, а ваша Ганя думала, що то її хтять?

— Ото! Була б покинула роботу, якби їй Валя не розтлумачила. Бо дідок шість разів на день чай п’є, любить чаювати, а Ганька — маньяк, маньяк. Мову треба вчити, дівчата!

Отак весело починалася їхня хресна дорога...

Якби ж то знаття, що їх чекає далі...

ЗМІСТ

ДОРОГА МІЖ СКЕЛЯМИ Й УРВИЦАМИ	3
ДОРОГА ПО ВОДІ	26
ДОРОГА В МИНУЛЕ	50
ДОРОГА ПО ТЕМНІЙ ВОДІ	83
УРВИЩЕ	105
ДОРОГА НАЗУСТРІЧ	126
ДОРОГА ДО ДОРОГИ	151
ДОРОГА ГРЕЙХАУНДА	166
ДОРОГИ РІЗНІ Й ТАЄМНІ	195
ДОРОГА У ГОРИ КАЛІФОРНІЇ	210
ДОРОГА У ГОРИ ІТАЛІЇ	231

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

ЧОТИРИ ДОРОГИ ЗА ОБРІЙ
Книга шоста

Головний редактор *Б.Є. Будний*

Редактор *Г.В. Осадко*

Ілюстрації *Г.В. Осадко*

Обкладинка *В.А. Басалиги*

Комп'ютерна верстка *Т.М. Золєдової*

Підписано до друку 18.06.2007. Формат 70×100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 10,32. Умовн. фарбо-відб. 10,32.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com